

KAMER VAN BEROEP GESUBSIDIEERD VRIJ ONDERWIJS

BESLISSING

G. V. O / 2008 / 2 / 12 MAART 2008

In zake verzoekende partij,
tegen de inrichtende macht v.z.w. verwerende partij,

Met een ter post aangetekende brief van 20 december 2007 heeft verzoekende partij beroep aangetekend tegen de beslissing van de inrichtende macht v.z.w., hem betekend bij aangetekende brief van 13 december 2007, waarbij verzoekende partij de tuchtstraf van de schorsing gedurende twee weken met vermindering van wedde wordt opgelegd.

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partij is vast benoemd als leraar.

Op 8 juni 2008 organiseert verzoekende partij, die vakbondsafgevaardigde is, een actie waarvan bepaalde aspecten door de inrichtende macht als onaanvaardbaar worden beschouwd. In een brief van 29 oktober meldt de voorzitter van het Centraal Paritair Comité van het Katholiek Onderwijs dat de inrichtende macht tot een tuchtvervolgning van de vakbondsafgevaardigde kan overgaan op grond van het feit dat

- in de vakbondsactie leerlingen werden betrokken, in strijd met art. 4, § 2 van het Statuut van de vakbondsafvaardiging van het gesubsidieerd personeel in de katholieke onderwijsinrichtingen van 23 juni 1981.
- in de actie sloganmatig het thema “Geen islamisering” werd gebruikt, wat, anders dan de overige ingeroepen thema’s, niet eigen is aan het uitoefenen van het syndicaal mandaat.

Bij aangetekende brief van 5 november 2007 wordt verzoekende partij opgeroepen voor een tuchtverhoor op 15 november 2007. Bij aangetekend schrijven van 13 december 2007 deelt de inrichtende macht mee dat, op grond van de eerder door het CPCKO aanvaarde feiten, aan verzoekende partij de tuchtstraf wordt opgelegd van de schorsing gedurende twee weken, met vermindering van wedde.

Tegen die beslissing tekent verzoekende partij beroep aan op 20 december 2007.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Het beroep is binnen de termijn en naar de vorm regelmatig ingediend.

3. Over de procedure

3.1. Verzoekende partij dient bij aangetekend schrijven van 16 januari 2008 een toelichtende memorie in. De verwerende partij dient bij aangetekend **schrijven van** 31 januari 2008 een verweerschrift in.

Op 12 maart 2008 worden de partijen gehoord.

Na schorsing van de debatten beslist de Kamer om de bestreden beslissing op formele gronden te vernietigen. De Kamer herneemt vervolgens de behandeling van het dossier, oordelend in laatste aanleg over de grond van de zaak.

4. Over de grond van de zaak.

4.1. De kamer stelt ambtshalve vast dat de verwerende partij, in strijd met art. 5 van het huishoudelijk reglement van de kamer geen verslag van de hoorzitting van 15 november 2007 heeft voorgelegd. Op verzoek van het secretariaat van de kamer faxt de verwerende partij op 11 maart 2008 alsnog een proces-verbaal van verhoor. Het stuk is echter niet gedateerd en niet ondertekend. Ook ter zitting wordt geen ondertekend verslag van het verhoor voorgelegd. De verzoekende partij verklaart ook niet in het bezit te zijn van een dergelijk document. De kamer is in de gegeven omstandigheden niet in staat om na te gaan of de personen die het tuchtverhoor hebben gehouden ook dezelfde zijn die de tuchtbeslissing hebben genomen. Vaste rechtspraak van de kamer van beroep houdt in dat de kamer deze overeenstemming ambtshalve nagaat om reden van de weerslag daarvan op de rechten van de verdediging.

Artikel 68 van het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van sommige personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs en centra voor leerlingenbegeleiding stelt met betrekking tot het uitoefenen van de tuchtmacht twee principes voorop: een eerste, dat de tuchtmacht wordt uitgeoefend door de tot benoemen bevoegde overheid (artikel 68, § 1), een tweede dat de rechten van de verdediging moeten worden gewaarborgd (artikel 68, § 3). De decreetgever heeft de uitwerking van dit laatste principe toevertrouwd aan de Vlaamse regering die de nadere regelen wat dat betreft heeft vastgelegd in het zogenaamde tuchtbesluit van 22 mei 1991.

Deze bepalingen raken niet aan het recht van de v.z.w. die zoals in casu als inrichtende macht van een onderwijsinstelling optreedt, om het orgaan aan te wijzen dat binnen haar structuur als benoemende overheid en als tuchtverheid kan optreden en te bepalen volgens welke regels de beslissingen in dit orgaan zullen worden genomen (quorum van de aanwezigheid; vereiste meerderheid bij de stemmingen e.a.). Zij leggen wel aan dat orgaan de bijkomende decretale verplichting op om in tuchtzaken de rechten van de verdediging te waarborgen.

De Kamer overweegt dat het recht van verdediging voor de tuchtrechtelijk vervolgte persoon essentieel het recht inhoudt om gehoord te worden dat wil zeggen het recht om zich, ten aanhoren van wie als tuchtverheid zal optreden, te verweren tegen de ten laste gelegde feiten, de beschuldigingen tegen te spreken en zowel het bestaan als de kwalificatie ervan te betwisten. Dit recht wordt aan het personeelslid uitdrukkelijk toegekend in artikel 8, § 2 van het tuchtbesluit. Uit dit recht volgt dat enkel kunnen beslissen over de tuchtstraf wie ook het personeelslid hebben aanhoord. Het recht van verdediging zou immers worden uitgehold indien aan de tuchtbeslissing zou worden meegewerkt door leden van het beslissend orgaan die het verhoor niet of niet volledig hebben kunnen aanhoren (zie P. Lemmens en D. D'Hooghe, *Het recht van verdediging in tuchtzaken*, Kluwer Rechtswetenschappen, Antwerpen, p. 49 met verwijzing naar de rechtspraak ter zake).

In overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State, waar de Kamer van beroep zich in het verleden heeft bij aangesloten, wordt een dergelijke schending van de rechten van de verdediging ook ambtshalve opgeworpen (zie o.m. G.V.O./2007/5; ook G.O.O./2001/90, 16 mei 2001).

De schending van de rechten van de verdediging moet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Uit de recente rechtspraak van de Raad van State betreffende de procedure voor de kamers van beroep voor het gesubsidieerd onderwijs volgt dat de Kamer, oordelend in laatste aanleg, zelf de procedurefout moet herstellen, de verzoekende partij horen in zijn verweer en uitspraak doen over het al of niet opleggen van een tuchtstraf die principieel niet zwaarder kan zijn dan de bestreden beslissing (zie R.v.St., Van Rousselt, nr. 155.470, 23 februari 2006).

De kamer schorst de debatten en beslist tot vernietiging van de bestreden beslissing. De kamer herneemt in laatste aanleg de procedure daar waar ze fout liep, met name het verhoor van de verzoekende partij.

4.2. De feiten die aan de grondslag liggen van de tuchtsanctie worden niet betwist. De Kamer is van oordeel dat het hanteren van de slagzin ‘‘Geen islamisering’’ in de context zoals dat is gebeurd – of misschien nog beter buiten elke voor de leerlingen redelijk te situeren context - en het inschakelen van leerlingen in een protestactie van personeelsleden moeten worden beschouwd als tekortkomingen die tuchtrechtelijk kunnen worden gesanctioneerd. Daaruit blijkt een gebrek aan reserve en respect

tegenover de eigen ontwikkeling van leerlingen, waarvan overigens 20 % een islamitische achtergrond hebben. Deze waarden van reserve en respect worden in het eigen opvoedingsproject van de school speciaal benadrukt, maar ze kunnen evengoed worden beschouwd als algemeen geldende pedagogische beginselen. Het inschakelen van leerlingen in de actie is bovendien een inbreuk op het statuut van de vakbondsafgevaardigden.

4.3. De verzoekende partij stelt dat er een ongelijke behandeling is doordat een collega die eveneens het pamflet ondertekende dat de actie toelichtte, niet wordt vervolgd, terwijl juist wel twee vakbondsafgevaardigden worden gestraft. De kamer stelt vast dat het betrokken personeelslid wel het pamflet ondertekende maar niet deelnam aan de ‘ludiek’ genoemde actie zelf. Dit maakt een grondig verschil uit waar de inrichtende macht in de beoordeling van de feiten rekening kon mee houden. Het argument van de ongelijke behandeling zoals de verzoekende partij dat ontwikkelt, is niet ernstig.

4.4. De verzoekende partij benadrukt dat de opgelegde straf niet in verhouding staat tot de ernst van de feiten. De verwerende partij stelt daarentegen dat het hier om een ernstige tekortkoming gaat die de waarden waarvoor de school inzet in het gedrang brengt en wijst op de talrijke ongunstige en ongeruste reacties van leerlingen, leerkrachten en ouders.

De Kamer van beroep ziet een verzachtende omstandigheid in het feit dat het betrokken personeelslid een beperkte ervaring had als vakbondsafgevaardigde. De Kamer wil ook aannemen dat er eerder sprake is van een onbesuisd ageren, dan van een opzet om een incident te veroorzaken. In dit licht oordeelt de Kamer dat een lichtere straf een goede integratie kan bevorderen. De Kamer gaat er van uit dat een blaam moet kunnen volstaan om verzoeker tot een groter besef van zijn verantwoordelijkheid en een betere geest van overleg met collega's en directie te brengen. De Kamer hoopt dat verzoekende partij de blaam zal begrijpen als een nadrukkelijke vingerwijzing dat de bekritiseerde houding niet gepast is en dat het daaruit voortkomend gedrag niet voor herhaling vatbaar is.

BESLISSING

Gelet op het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van sommige personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs en de centra voor leerlingenbegeleiding, zoals het werd gewijzigd;

Gelet op het besluit van de Vlaamse regering van 22 mei 1991 omtrent de preventieve schorsing en de tucht, alsmede omtrent het ontslag van sommige tijdelijke personeelsleden in het gesubsidieerd onderwijs en de centra voor leerlingenbegeleiding, zoals het gewijzigd werd;

Gelet op het huishoudelijk reglement van de Kamer van Beroep van het gesubsidieerd vrij onderwijs van 20 oktober 1999;

Na beraadslaging,

Met unanimiteit,

Artikel 1.

De bestreden beslissing wordt vernietigd.

Artikel 2.

Aan verzoekende partij wordt de tuchtstraf van de blaam opgelegd.

Brussel, 12 maart 2008.

De Kamer van beroep is samengesteld uit:

De heer Raf VERSTEGEN, voorzitter;

Mevrouw B. PLETINCK, de heren A. JANSSENS en W. NIMMEGEERS,
vertegenwoordigers van de representatieve groeperingen van de inrichtende machten;

Mevrouw H. LAVRYSEN en de heren M. BORREMANS en L. VAN DEN BOSCH,
vertegenwoordigers van de vakorganisaties,

Mevrouw Karen DE BLEECKERE, secretaris.

Opgemaakt in twee originele exemplaren, waarvan één voor elke partij.

De secretaris,

De voorzitter,